

Írta: Ihász Márta

In memoriam
DR. POPULÁS ANTAL
1946-1997

A főváros gyermekvédelmének derék hada ismét fogyatkozott: 1997. december 09-én életének 51. évében elhunyt dr. Populás Antal, a Cseppkő utcai Gyermekotthon igazgatója. Halálára mondják, hogy tragikus hirtelenséggel történt. Tragikus hirtelenséggel távozott – a szó legszorosabb értelmében: váratlanul, és abban az életkorban, amit még az alkotóképesség csúcsához sorolhatunk. Dr. Populás Antal ugyan már korábban eljutott pályája csúcsára, de életművét korántsem zárta le.

Az 1980-as években, az 1990-es évek első felében a Cseppkő utcai Gyermekotthon fogalom volt. Sorban valósította meg azokat a szakmai elképzeléseket – a koedukált, testvéri kapcsolatokon alapuló gyermekcsoportok kialakítását, családi csoport létrehozását (elsőként a fővárosban), lakásotthon megszervezését, a nagykorúvá vált fiatalok önálló egzisztenciájának, társadalmi beilleszkedésének előkészítését, nagyon alaposan átgondolt szakmai program kidolgozásával – és a sort még folytathatnánk. Többben, akik Populás Antal gondolatmenetét, szakmai ambícióit nehezebben követték, azt vetették a szemére, hogy könnyű neki, minden feltételt megkapott. Csakhogy a szakmai siker nem egyszerűen és nem is alapvetően a külső feltételeken múlt. A legfontosabb – s talán ebben volt ő a legnagyobb – az a szemlélet, ami a Cseppkő egész szellemiségét meghatározta: a mindenk felett való hit a gyerekekben, hit abban, hogy ez a munka túlmutat a pusztá pedagógián, pszichológián, szociális munkán, gondozáson – mindez együtt a személyiségen keresztül válik egészszé.

Populás Antal valódi szakmai műhelyt teremtett az általa vezetett intézményben. Teret adott hazai és nemzetközi tapasztalatcserékhez, ő maga is több nemzetközi szakmai fórumon meghívott előadóként ismertette gyermekvédelmi koncepcióját, gyakorlati megvalósításának lehetőségeit, módját.

Az elmúlt egy-két évben mintha kicsit elfáradt volna. A szellemi és fizikai intenzitás, amivel évtizedeken keresztül dolgozott, már tarthatatlan volt – az élenjárók is eljutnak egyszer a teljesítőképességük határára, amikor meg kell állni erőt gyűjteni. Populás Antal számára ez a számvetés ideje volt, a várakozásé, a további útkeresésé. A sors azonban közbeszólt: de ez kell-e az élenjárók sorsa legyen?

Most jöhettek volna az új kihívások: a gyermekvédelmi törvény, aminek szellemisége őt igazolta, háttérrel és további iránymutatást adhatott volna a megújuláshoz. Új lendülettel láthatott volna azoknak a terveknek a megvalósításához, amelyek már gondolataiban munkáltak – és amelyeket magával vitt. Szellemi és szakmai hagyatékát immár nekünk kell megőrizni és továbbvinni. A gyermekvédelem csak így állíthat méltó emléket számára.